

JOSÉ VRIENS

Alles is te koop

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Dat truitje zou Harm heel erg leuk staan. Hij groeide op deze leeftijd ook zo enorm snel, bedacht Kathleen, nieuwe kleren waren geen overbodige luxe voor haar zoon. Dat kon hij mooi aan voor het feestje van haar schoonmoeder die dit weekend haar verjaardag vierde. En een nieuwe broek dan ook maar. Een stoere spijkerbroek zoals die daar, die paste precies bij die trui. O ja, deze moest het worden. Belist!

Ze draaide het exemplaar dat ze uit het rek pakte om en om, bevoelde de stof. Stevig genoeg, een broek voor een tweejarige moest tegen een stootje kunnen. Voordat ze bij de kassa was had ze ook nog twee paar sokken voor Harm meegenomen en twee leuke stelletjes ondergoed met figuurtjes van Mickey Mouse erop. Die vond hij helemaal geweldig, wist ze.

‘U heeft een goede smaak, mevrouw,’ zei de oudere vrouw achter de kassa terwijl ze de kleren scande en van de beveiligingsknopen ontdeed.

Kathleen glimlachte breed, gestreeld door de opmerking van de verkoopster. Ze had een goede smaak, dat wist ze en voor haar zoon

was niets goed genoeg. ‘Het is zo’n leuk, stoer stelletje, dat zal hem geweldig staan.’ Ze haalde haar pinpas door het apparaat, toetste haar code in en tikte op *OK*.

De vrouw achter de kassa stopte met een glimlach de aankopen in een plastic tas en schoof die over de balie naar Kathleen toe. Met de tas in haar hand liep ze de winkel uit. Het gevoel van euforie omdat ze zulke leuke kleren voor Harm had gekocht verliet haar niet. Ook niet toen ze de supermarkt binnenging.

Kathleen werkte het boodschappenlijstje dat ze die ochtend gemaakt had af, pakte toch weer meer dan erop stond, en stond een kwartiertje later bij de kassa. Ze moest zich haasten, zag ze op haar horloge. Het was haast halfzes en ze moest Harm nog ophalen bij haar ouders. Jelle kwam rond zes uur thuis en hij wilde vanavond gaan sporten. Dan moest hij op tijd gegeten hebben.

Goed dat ze iets gemakkelijks voor het eten in gedachten had. Die nieuwe stoommaaltijden maakten het leven van een werkende huisvrouw wel erg eenvoudig en ze waren nog gezond ook. Met een extra portie sla erbij kon Jelle niet klagen dat ze te weinig groenten kregen. Harm moest vanavond maar een potje met

peutervoeding eten. Dat vond hij lekker en het was gezond, zat boordevol vitaminen volgens het etiket, suste ze opnieuw haar geweten.

Ze parkeerde even later haar auto voor het huis van haar ouders, stapte snel uit en griste nog vlug het tasje met nieuwe kleren voor Harm mee.

Haar moeder stond al voor het grote raam in de woonkamer met Harm op haar arm. Kathleen zwaaide naar hen. Harms gezichtje stond niet vrolijk, zag ze direct. Had hij gehuild? Vanochtend was hij ook al wat hongerig geweest. Hopelijk werd het geen griep. Daar zat ze niet op te wachten. Maar met dit kille herfstweer zat dat er wel in. Er waren veel kindjes op het kinderdagverblijf ziek, waar Harm op maandag en dinsdag naartoe ging, vertelde een van de leidsters afgelopen dinsdag nog. De een stak de ander aan.

‘Je bent laat,’ begon haar moeder toen ze de deur opende voor haar dochter.

‘Sorry, mam, het was druk in de super en ik ben nog even naar de stad geweest. Moet je kijken wat ik voor Harm gekocht heb.’ Ze legde het plastic tasje op het tafeltje in de hal neer en nam haar zoontje over van haar moeder. ‘Hoe is het met mijn kleine man? Ben je nog zo ver-

kouden? Heeft hij koorts gehad, mam?’

‘Dat niet, maar hij is de hele dag hongerig en huilerig geweest. En hij heeft veel geslapen. Je moet hem maar veel sinaasappelsap laten drinken. Dan gaat die verkoudheid sneller over.’

‘Dat vindt hij niet lekker.’

‘Bij mij drinkt hij het anders wel. Ben je bij die dure kledingzaak geweest?’ wees haar moeder naar de opdruk op de plastic tas. Ze maakte de tas open en bekeek de inhoud kritisch, evenals de prijskaartjes die eraan hingen. ‘Het is leuk spul, maar ik begrijp niet dat jij daar zo veel geld aan kunt uitgeven. Op deze leeftijd is hij er met een paar maanden alweer uitgegroeid. Bij ons hangen ook heel leuke kleren voor een betaalbare prijs. Voor de prijs die je voor dat stelletje hebt betaald, kun je Harm een heel jaar bij ons aankleden.’

‘Mam, de Hema haalt het niet bij dit zaakje, dat weet je zelf ook wel,’ deed Kathleen lacherig. Van die opmerkingen baalde ze altijd zo. Haar moeder kon nooit eens enthousiast doen over andere kledingzaken, alleen omdat zij al vijftientig jaar bij de Hema werkte. Bij de Hema was alles goedkoper, beter en leuker, volgens Cathy Vermeulen. Haar moeder was een wandelend reclamebord voor de spullen

die de Hema verkocht.

‘Wel wat stevigheid betreft,’ mompelde haar moeder, ‘en duurzaamheid.’

‘Het hoeft toch niet altijd functioneel en duurzaam te zijn. Harm mag best kleren dragen die leuk zijn, en dat mag wat kosten.’

‘Als jij daar je goede geld aan wilt uitgeven moet je dat vooral doen, ik vind het alleen zonde van de centen. Harm groeit zo snel dat hij het amper een paar maanden kan dragen,’ herhaalde haar moeder.

‘Deze herfst en winter past het in ieder geval en als het er nog goed uitziet verkoop ik het in de zomer weer op Marktplaats, of bij dat tweedehandszaakje in de stad. Daar hangen ook vaak duurdere kinderkleren,’ pareerde Kathleen de opmerking van haar zuinige moeder. Ze wist dat die zuinigheid voortkwam uit de magere jaren die haar ouders gekend hadden. Cathy Vermeulen was destijds niet gaan werken omdat het huishouden haar onvoldoende uitdaging bood, maar uit noodzaak omdat de uitkering die haar vader trok uit de WAO geen vetpot was met twee opgroeiende kinderen. Inmiddels werkte haar vader alweer een aantal jaren bij de pakketdienst, maar die zuinigheid was gebleven, zelfs nu het niet meer nodig was

nu ze nog maar met z'n tweeën waren.

‘Ik moet volgende week naar de cardioloog,’ ging haar moeder verder, terwijl ze de spullen van Harm bij elkaar zocht.

‘Welke dag? Als ik dan werk kan ik wel met je meegaan.’ Kathleen werkte drie dagen per week als diëtiste in het ziekenhuis en kon tussen de afspraken door wel even wat tijd vrijmaken om met haar moeder mee te gaan.

‘Maandag om elf uur. Ik zou het fijn vinden als je erbij kunt zijn. Je vader gaat ook mee, maar jij begrijpt vast meer van al die medische termen.’

Dat was niet helemaal waar, maar ze durfde vast meer aan de cardioloog te vragen dan haar ouders, bedacht Kathleen. ‘Ik zorg dat ik er dan ben,’ beloofde ze.

‘Zien we jullie dit weekend nog?’

‘Dat weet ik nog niet, Jelle heeft zaterdag een wedstrijd en zondag viert zijn moeder haar verjaardag. Ik bel nog wel. Bedankt weer, mam, en anders zie ik je maandag bij de cardioloog wel. Groetjes aan pap.’ Kathleen zette Harm in het kinderstoeltje achter in de auto en reed door de stad naar huis. Aan de fiets die tegen de garagedeur stond, zag ze dat Jelle al thuis was toen ze de auto op de oprit parkeerde.

‘Papa is al thuis, Harm. Zullen we hem eens verrassen met je nieuwe kleren?’ Ze zette de kleine jongen op het pad en deed de voordeur voor hem open. ‘Ga maar naar papa en zeg hem dat hij mama moet helpen met de boodschappen.’

Harm waggelde op zijn korte beentjes naar binnen, duim in de mond maar zonder de snelheid en het enthousiasme waarmee hij normaal zijn vader ging begroeten. Hij was echt niet lekker, constateerde Kathleen. Ze opende de achterbak van de auto en tilde er een paar boodschappentassen uit. De zware dingen liet ze voor Jelle staan. ‘Hé, moppie, wat voor lekkers heb je allemaal gehaald?’ begroette Jelle haar met een kus op haar wang. ‘Lekker gewerkt?’

‘Breng het maar naar binnen, dan zie je het vanzelf.’ Kathleen liep met de tassen in haar handen naar binnen en maakte met haar elleboog de woonkamerdeur open. Harm was op de bank gekropen, zag ze, zijn jas nog aan. ‘Hè, had papa je jas niet even uit kunnen doen,’ mompelde ze zacht. Ze liet de tassen voor wat ze waren en wurmde haar zoontje uit zijn dikke winterjas. Ook diepte ze een zakdoek uit haar zak op en ze veegde zijn loopneus schoon.

‘Je bent laat vandaag, je weet toch dat ik straks moet voetballen?’ kwam Jelle binnen met een doos met pakken fris, sap en melk in zijn handen.

‘Ja schat, dat weet ik. We eten ook met een kwartiertje. Ik ben nog even de stad in geweest voor Harm. Hij had echt iets nieuws nodig voor de verjaardag van je moeder.’ Ze borg de boodschappen snel op, zette de stoommaaltijden in de magnetron en pakte de tas met kleren. ‘Kijk zelf maar, het is echt leuk en geen geld voor die kwaliteit.’ Kathleen spreidde de kleren uit op de tafel en keek haar man afwachtend aan.

‘Leuk, maar je hebt vorige week toch ook al iets voor hem gekocht voor de verjaardag van ma?’

‘Nee joh, dat is voor tussendoor. Deze kleren zijn voor speciale gelegenheden. Dat is het zondag toch ook?’

‘Ma wordt zesenvijftig, wat is daar bijzonder aan?’ bromde Jelle. ‘Wat eten we? Ik heb honger.’

‘Even geduld nog, het is zo klaar. Ik maak sla, dek jij even de tafel?’

Op vrijdag werkte ze nooit en die dag gebruikte ze dan ook om het huishouden te doen. Harm

lag weer op bed, dat werkte lekker door als hij niet steeds voor haar voeten liep en om aandacht vroeg. Hij was de afgelopen nacht verschillende keren wakker geworden omdat zijn neus zo verstopt zat, en hij was nu ook wat koortsig. Zelf voelde Kathleen zich ook niet helemaal lekker. Dat zou wel door die doorwaakte nacht komen. Straks maar even naar de drogist om wat spullen tegen de verkoudheid te halen, zodat Harm wat vrijer kon ademhalen vannacht en zijzelf ook door kon slapen.

De brievenbus klepperde; de post was vroeg vandaag. Ze ging naar de gang om de post te pakken. Een rekening van een onlinewinkel, zag ze meteen, en van nog een paar winkels waar ze weleens iets bestelde. Zonder ze te openen scheurde ze de brieven kapot en ze propte de snippers onder in de papiercontainer.

Na de koffie liet Harm horen dat hij genoeg had geslapen. Kathleen tilde hem uit zijn bed en kleepte hem aan. Hij had nog altijd een lichte verhoging, wees de oorthermometer uit.

‘Ga je met mama mee boodschapjes doen? Dan halen we iets voor jouw neusje, zodat je straks wat beter kunt slapen en zodat je niet ziek wordt,’ kletste ze tegen de peuter. Het hele weekend met een ziek kind thuis moeten